

Гледа: подъ клонѣ елхови
 Катеричка се чернѣй,
 Сладка, звѣнка пѣсенъ пѣй.
 Орѣхки гризе си злати,
 Невидени, чудновати:
 Черупки имъ катъ слѣнца,
 Ядкитѣ — бисеръ зрѣнца.
 Ей и младата княгиня —
 На богинитѣ богиня:
 Подъ коса ѝ мѣсець грѣй,
 На челó — звѣзда свѣтлѣй,
 А самата тѣй красива,
 Сѣкашъ горска самодива!
 Свекърва си води тя.
 Гледа царя... Затуптя
 Сърцето му въвъ гърдитѣ.
 — „Да вѣрвамъ ли на очитѣ?...
 Боже мой! Ти си жива!...“

Царя въ сълзи се облива,
 Па прѣгрѣща си царица,
 Мили сина и снахица,
 А слѣдъ туй на пиръ голѣмъ
 Всички се събиратъ тамъ.
 А тъкачка и готвачка
 И зла сватя — Бабавачка
 Се разбѣгали отъ страхъ.
 Силомъ тамъ довели тѣхъ.
 Тѣ за всичко се признали
 И прѣдъ всички заридали.
 Царя тѣй зарадванъ билъ,
 Че и тритѣ опростилъ...
 Три дни яли, три дни пили,
 Три дни вси се веселили.
 Само който тамъ не билъ,
 Той не ялъ и той не пилъ.

Ранъ Босилякъ.

Габрово.

